

OD AUTORKY KOCOURA Z VÁNOČNÍHO DOMU

KOČKA, KTERÁ ZACHRÁNILA VÁNOCE

MOTTO

LILI HAYWARD

Kočka, která zachránila Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Lili Hayward

Kočka, která zachránila Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KOČKA,
KTERÁ
ZACHRÁNILA
VÁNOCE

LILI HAYWARD

MOTTO

Přeložila Marcela Nejedlá

A Midwinter's Tail
Copyright © Lili Hayward 2023
Translation © Marcela Nejedlá, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6227-0
ISBN e-knihy 978-80-267-6230-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6231-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6228-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mým rodičům

Tak v míru žijem oba dva,
Pangur Bán, můj druh, a já.
Naším štěstím je, co umíme,
on má dary své a já zas své.

Trénoval Pangur zas a znovu,
až se stal tichým mistrem lovu.
Já čerpal moudrost ve dne v noci,
tmu v světlo měnit je v mé moci.

PANGUR Bán, autor anonymní
překlad Jakub Němeček

PROLOG

Morgelyn

Vyprávěl jsem ti někdy příběh o tomto ostrově, Mino, a jak dostal své jméno?

Víš, kdysi to vůbec nebyl ostrov, ale část země zvané Lyonesse, krásný a oslnivý kraj s poli a širokými kamennými cestami, domy a vinicemi, kde lidé zbohatli na lesklém cínu vytěženém ze země, kam obchodníci z celého světa přijížděli obchodovat a žít v pohodlí.

Až do jedné temné předvečerní noci uprostřed zimy, kdy byli obyvatelé Lyonesse tak pohrouženi do svých radovánek, koření, cínu a bohatství, že zapomněli poděkovat moři. A moře, které pro ně vždy uklidňovalo své vlny, se rozhněvalo.

Bylo více než rozhněvané, zuřilo a řvalo vzteky, jak to umí jen moře.

Lidé z Lyonesse si okamžitě uvědomili svou pošetilost, ale bylo příliš pozdě. V zoufalství házeli do vln zlato, moře ho však rozbilo na kusy o skály, kde se proměnilo v zářivé blodášové

keře. Nalévali do zuřících vln litry nejlepšího vína, ale moře je vyplivlo zpět ve spršce vodní tříště, a kam kapky dopadly, tam vyrostl fialový vřes. Nakonec hodili do hlubin lesklý cín, na kterém zbohatli, ale moře ho jen rozptýlilo v měsíční svit.

Voda začala stoupat nad prahy a pak výš než okna a nakonec výš než nejvyšší kostelní věž. Vlny se valily jako sto kladiv na tisíc kovadlin a ta krásná země i se všemi lidmi byla ztracena.

Až na jednu dívku jménem Morgelyn.

Byla jemná jako úsvit a chudá jako kostelní myš, nežila v honosném paláci, ale v rozpadlé chaloupce na pláži s věrnou kočkou Murr. Ačkoli neměla žádné zlato ani drahokamy, jako jediná nezapomínala vzdávat hold moři skromným věncem z mořského bodláku a vřesu. A tak když moře zařvalo hněvem a voda pohltila chaloupku, Murr s pomocí prastaré magie proměnila věnec ve vor, na kterém se ona a Morgelyn zoufale držely, aby si zachránily život.

A zatímco se Lyonesse topilo, dívku a kočku zmítaly vlny, až nakonec, promočené a zmrzlé, doplávaly na skalnatý vrchol hory.

„Ach, Murr, to budou chudé Vánoce,“ zvolala Morgelyn, „s ničím jiným než solí k jídlu a kameny místo postele!“ Jestli se zlobilo moře, Murr byla rozzlobená dvojnásob.

A protože nic nepřitahuje pozornost tak jako elektrizující zuřivost kočky, moře vzhledlo k vrcholu hory, uvidělo dívku, její kočku a skromný věnec, který na jeho počest vyrobily, a pocítilo stud.

Stejně rychle, jak se moře rozhněvalo, tak se i utišilo, ale co se stalo, nešlo odestát. Oslnivá země Lyonesse byla ztracena, zbyly jen vrcholy nejvyšších hor včetně té, na které seděla Morgelyn s Murr v náručí a třásla se.

Moře tedy nashromáždilo chalupy a přineslo je na břeh jako příkrývku. Našlo větve sladkého hlodáše a voňavého vřesu, nachytalo měkkýše a mušle, škeble a ústřice a rozházelo je po skále jako drahokamy, aby se dívka s kočkou mohly najíst. Posbíralo naplavené dřevo ze všech koutů světa a přineslo jim ho, aby si postavily přístřeší.

Časem voda opadla a z vrcholků hor se staly ostrovy... no, zbytek už znáš, drahá Mino.

Když se lidí na tento příběh zeptáš, budou se smát a říkat, že jsem pošetilý stařec, ale to proto, že ta slova nebyla nikdy zapsána, a pokud ano, už dávno se proměnila v mořskou pěnu. Vím to jen proto, že mi to pověděla Murr a ta by to měla vědět, protože ta skála, kde Morgelyn našla útočiště? Byl to právě tento ostrov. A chýše z naplaveného dřeva, kterou postavily? To byla tato chalupa. A kočka, která ji zachránila před bouří? Nikdo jiný než sama Murr.

1

Volání kulíka vznášejícího se nad malou, odlehlou zátokou mi zaplnilo uši. V zimním soumraku byly vlny mírné, hebké jako samet zakrývající zuřivě bijící srdce.

Nápis byl ošlehaný povětrím, skrytý pod lišejníkem, ale věděla jsem, co znamená. Písmena se mi rýsovala na rtech ve slané mlze.

Morgelyn.

Když jsem tudy šla naposledy, vřes na mysu se nade mnou tyčil a ruka, která držela mou, vedla mé kroky. Teď jsem byla sama. Nadechla jsem se a zamířila dolů k pobřeží, do bludiště trnitých keřů.

Zašustění, zapraskání, vlasy na zátylku se mi zježily pocitem, že mě někdo sleduje. Ve stínu pod zimními květy hlodáše se objevily oči zelené jako moře.

„Murr?“

Popošla jsem o krok dál, ale kočka už se otočila a zmizela ve zmeti zlatých keřů.

„Murr!“

Běžela jsem úzkou stezkou a sledovala kočku. Držela se pořád pár kroků přede mnou a vedla mě sem a tam mezi divokými keři, až se nakonec půda pod mýma nohama změnila v písek a ocitla jsem se na břehu. Před sebou jsem uviděla chalupu, mihotala se v soumraku, na starém háku visela lodní lucerna a osvětlovala šedý kámen a dveře ošlehané povětrím, kde někdo sedí a čeká...

„Mino?“

Trhla jsem sebou a vzhledla. Žádný křik kulíka, jen vzdálené houkání sirény, které se neslo z ulic dole. Přes vyleštěná okna zářila světla Londýna a odrážela se v temných vodách Temže.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Paola a podala mi další sklenku šampaňského.

„Ano, promiň,“ přinutila jsem se k úsměvu. „Byla jsem na míle daleko.“

Roky.

Vánoční večírek naší firmy byl v plném proudu. Soukromý bar v penthousu se proměnil v říši divů s umělými jedlemi, blikajícími světýlky, falešnými sněhovými závěsemi rozházenými po podlaze a obrovskými, světlo odrážejícími ozdobami, které zkreslovaly obličejy lidí jako zábavná zrcadla na karnevalu.

Vtipné kravaty se postupně uvolňovaly, tváře se leskly víc a víc s přibývajícimi sklenicemi šampaňského, vypitého

na ex, na žaludek téměř prázdný, s výjimkou malých, chutných kanapek – plátek krůtího masa s kuličkou brusinkového želé –, servírovaných číšníky oblečenými v módních severských pletených svetrech a santovských čepicích.

Znovu jsem se pořádně napila bublinek. Je teprve šestnáctého prosince. Vánoce jako by začínaly každý rok o něco dříve.

„Nějaké stopy po našem cíli?“ zeptala jsem se a snažila se vzpomenout si, co jsem vlastně měla dělat.

Paola trpytivými nehty vyťukala vzor na displeji mobilu a kývla směrem k baru.

„Deset hodin.“

A taky že ano, v padnoucím modrém obleku pil whisky místo šampaňského zdarma, nad kotníkem mu vykukoval kousek kostkované ponožky, jeho jediný ústupek této roční době. Jeremy Hunter-Thorpe, klient, o kterém sní každá agentura, ten, kdo by mě mohl zachránit před vyhazovem, *pokud* by se mi ho podařilo získat pro naši společnost ještě před koncem roku.

„Nemůžu uvěřit, že je tady,“ zašeptala Paola. „To je osud. Už jsi s ním mluvila?“

Zavrtěla jsem hlavou, šampaňské mi šumělo v nose. „Není to zrovna osud, když je to nejbližší bar u jeho kanceláře.“

„No tak, Mino. Znáš ho, ne?“

„Můj táta ho zná.“ Ušklíbla jsem se. „Hrají spolu golf.“

Paola se na mě ironicky usmála. Byla asistentkou našeho týmu a jednou z mála kamarádek, které jsem v práci měla. Chovala se příliš laskavě na to, aby to vytahovala, ale obě jsme věděly, co si o mně lidi šeptají u kávovaru: *Dostala tu práci jen proto, že její táta zná půl města. Proč by ji jinak Marianne najímala? Je k ničemu.*

Nebyla to pravda, ale nemohla jsem jim mít za zlé, že si to myslí. Většina z nich byla tak ambiciózní, až se mi z toho točila hlava, a to i bez šeptand z vedení o „zmenšování“ týmu. *Práce postrádá přesvědčivost* – to byla zpětná vazba z mého posledního hodnocení. Ať předložím jakékoli množství návrhů, ať pracuju na jakémkoli počtu projektů a ať si jakkoli často říkám, že mám štěstí, že tuhle práci mám, pořád jsem měla pocit, jako bych se snažila nosit verzi sebe sama, která mi úplně nesedí. Věděla jsem to a věděla jsem, že *oni* to vědí taky.

Zhluboka jsem se nadechla a narovнала se. Ať už má táta kontakty, nebo ne, pokud přivedu Hunter-Thorpa, budou si muset dvakrát rozmyslet, jak to bude s mým místem. Vzdorně jsem do sebe hodila zbytek šampaňského. Příliš rychle. Vystříklo mi na bradu a steklo na drahé smaragdové hedvábné šaty, které jsem si půjčila od své nevlastní matky Julie ve snaze vypadat „slavnostně“.

„Sakra!“

Paola byla ve střehu jako vždy a postavila se přede mě. „Jdi se umýt,“ sykla. „Já na něj dohlédnu.“

„Dobře, díky.“

V poloběhu jsem si v šatně vzala kabelku a hnala se na dámské toalety. Naštěstí tam bylo prázdno, odněkud zněly sborem zpívané koledy, přehlušující hlasy z večírku.

Viděla jsem tři lodě připlouvat, na Štědrý den, na Štědrý den...

Byla polovina prosince a mně připadalo, že potrvá ještě tisíc let, než bude po Vánocích. Ještě dva týdny ohraných písniček v rádiu a reklam na večírky v každém baru a kávy s příchutí vaječného likéru a *Kde budeš trávit svátky, Mino?* Opřela jsem se o umyvadlo ozdobené zlatými třpytkami a najednou mnou projel stesk po mámě s náhlou, ostrou bolestí, která mě i po všech těch letech stále překvapovala. Bez ní mi Vánoce vždy připadaly... prázdné. Nic víc než den trapných zdvořilostních rozhovorů s otcem a nevlastní matkou, přičemž jsem se celou dobu snažila nevzpomínat na to, jak kouzelné to kdysi bývalo. Vzdychla jsem, otřela šampaňské papírovým ubrouskem a pak zaštrachala v kabelce po rtěnce, kterou jsem tam předtím hodila.

Samozřejmě jsem ji nikde nemohla najít. Vytahovala jsem hrsti zbytečností: kapesníky, staré balzámy na rty, měsíce nepoužité fixky, kterých jsem se nedokázala zbavit, zmačkanou obálku...

Zamračeně jsem ji otočila. Byla velká jako moje dlaň a hodně ošoupaná, původní adresu přelepila květinová nálepka, pravděpodobně ji sem přeposlala Julia z adresy mého otce. Matně jsem si vzpomněla, jak jsem ji předchozího rána

ve spěchu vytáhla ze schránky, a pak mi ji další čtrnáctihodinový pracovní den vytěsnil z hlavy.

Otočila jsem ji. Tenkým písmem ze zeleného inkoustu tam byla napsaná zpáteční adresa.

Morgelyn, Scilly, Cornwall

Srdce se mi rozbušilo rychleji, na okamžik se mi zdálo, že mezi koledami slyším volání mořského racka.

Část mě chtěla tu obálku hodit do koše nebo ji neotevřenou strčit zpátky do tašky, ale prsty mě zradily a už trhaly papír. Z obálky se zvedla vůně, skoro silnější než osvěžovač vzduchu s vůní svátečního koření: směs zeleně a terpentýnu, tak známá, až to bolelo. Omámeně jsem strčila ruku do obálky, jenže jsem se píchla o něco ostrého a leknutím ji upustila, takže se obsah vysypal na dlaždice.

Na prstu se mi objevila kapička krve. Olízla jsem ji a ucítila chuť železa a přitom jsem zírala na ten neuvěřitelný předmět na podlaze. Klíč z rezavého kovu starý nejméně sto let.

Kolem něj se jako stužka pevně vinul kousek papíru, který přidržoval větvičku podivné, pichlavé, přízračně zelené rostliny.

Máčka přímořská. *Mořský bodlák*. Místní jméno mi vytanulo na mysli, jako by mi ho někdo zašeptal do ucha.

Morgelyn.

Váhavě jsem klíč zvedla. V dlani byl těžký, jako něco z pohádky, skutečný a zároveň napůl vymyšlený. Papírek se

odlepil s tichým zašustěním, rozbalila jsem ho, abych si přečetla vzkaz, napsaný zeleným inkoustem rukou, o které jsem si myslela, že už ji nikdy neuvidím:

Mino, prosím, postarej se o ni.

„Davy?“ zašeptala jsem.

Dveře toalet zavržaly a dovnitř dolehl hluk z večírku, někdo zpíval o tom, jak by si přál, aby byly Vánoce každý den.

„Co ti tak trvá?“ syčela Paola. „Vypadá to, že se chystá odejít!“

„Hned jsem tam,“ křikla jsem omámeně a stále zírala na klíč.

Proč je tady, na londýnských toaletách, a ne v kapse žluté nepromokavé bundy, mokré od mořské vody? Proč nevisí na háčku vedle modrých, povětřím ošlehaných dveří, které se otevírají na písčitou stezku?

Lehké tlapky, skákající přes kameny směrem ke mně. Oči jasné jako květy keře. Horká čokoláda v mé zimou ztuhlé ruce, sladká chuť mísící se spolu se slanou na mých rtech. Matčin smích, když jsme utíkaly před vlnami. Tichý mužský hlas, vyprávějící na Štědrý večer strašidelnou povídku, zatímco bouře bičuje okna.

„Hej!“ Paola luskla prsty. „Země volá Minu.“

Ocitla jsem se zpátky na toaletách a za dveřmi pokračoval večírek, čekal, až se usměju a přikývnu.

„Ano, už jdu.“ Spěšně jsem strčila klíč a obálku zpátky do kabelky, prohrábla si rukou světle hnědé kudrny, abych zkontrolovala, jestli se mi nezkrabily, a následovala Paolu na večírek.

„No tak,“ zamumlala a omotala mi kolem krku zlatý vánoční řetěz jako šálu, „to zvládneš.“

Nebyla jsem si tak jistá. V hlavě se mi honila spousta otázek ohledně klíče a toho podivného vzkazu, ale zvedla jsem bradu a přistoupila k muži u baru.

„Pane Hunter-Thorpe?“ oslovila jsem ho a snažila se znít sebevědomě. „Jsem Mina Kestleová. Myslím si, že jsme se už jednou nebo dvakrát setkali?“

„Kestleová...“ Přejel mě pohledem, hledal někoho důležitějšího. „Jste příbuzná Jonathana Kestlea?“

Nasadila jsem profesionální úsměv. „Můj otec.“

„Ne!“ Konečně se na mě podíval, povislé tváře se mu zvedly v úsměvu, když si všiml vánočního řetězu. „Ach, ale samozřejmě, Mino. Nepoznal jsem vás, vyrostla jste.“

Nalila jsem si další sklenku šampaňského. „Přesně tak. Pracuju kousek odsud jako marketingová manažerka ve společnosti Felder, Price a...“

„Ano, váš otec říkal, že tady něco děláte. Moc jsem mu nevěřil. Po všem tom povyku, který jste ztropila kvůli tomu, že chcete být malířka.“ Shovívavě se na mě usmál. „Gerardovi a mně se vždycky líbila vaše vánoční přáníčka.“

Úsměv mi trochu strnul. Ty pohlednice byly tátův nápad, jak hrát firemní politiku, každý rok mě nutil kreslit speciální sváteční přání pro jeho klienty a šéfy. Vždycky říkal, jak jsou roztomilé. Mně to nevadilo. Vyplňovalo mi to část doby, kdy jsem byla doma z internátní školy, a dávalo to tátovi a mně společné téma k rozhovoru. To bylo předtím, než se z umění stal mezi námi dvěma problém. Neustálé hádky o promarněném čase a penězích, které vyvrcholily, když zjistil, že jsem se bez jeho vědomí přihlásila na uměleckou školu místo na právnickou fakultu, jak si přál.

„Nebudu ti platit, abys promarnila život,“ zuřil.

Té noci jsem odešla z domova, bylo mi osmnáct, a od té doby jsem si od něj nevzala ani cent. Bylo použití jeho jména k nalákání Hunter-Thorpa něco jiného? Zahnila jsem ty myšlenky.

„No, pořád se věnuju kreativní práci,“ pokrčila jsem rameny. „Proto jsem se chtěla zeptat na vaši nejnovější kampaň. Mám k ní pár nápadů a napadlo mě, jestli bychom si nemohli domluvit schůzku?“

Pohledem sledoval tác s kousky vánočních koláčků, který právě nesli kolem. „Do Vánoc mám nabitý program, ale moje sekretářka by možná mohla kvůli starým dobrým časům někam vmáchnout schůzku u horké čokolády. Na svátky jedeme s Gerardem a dětmi do Skotska. Skvělý golf. Vy je budete trávit s otcem?“

Opravdu právě souhlasil se schůzkou? Dopil poslední doušek whisky, jako by se chystal odejít. „Ach, my Vánoce

nijak zvlášť neslavíme,“ zamumlala jsem, „ale budu ráda, když se sejdem, abych vám mohla ukázat pár nápadů.“

„Dobře, dobře. Hned ve středu ráno. Pod jednou podmínkou...“ Pozvedl ke mně prázdnou skleničku. „Pošlete nám zase to své *roztomilé* přání. Gerryemu se *tolik* líbilo.“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem a snažila se ignorovat nával rozpaků a frustrace. „Ráda.“

„A pozdravujte svého otce!“ houkl a zamířil ke dveřím.

„No?“ zašeptala Paola a popošla ke mně. Přes místnost na nás upřeně hleděla naše šéfová Marianne, jejíž ledový pohled kontrastoval s blikajícími sobími parohy, které měla nasazené na hlavě.

„Souhlasil,“ pronesla jsem, trochu zmatená. „Souhlasil, že se se mnou setká, než odjede na dovolenou, ve středu ráno...“

Paola s cinknutím odložila sklenici a upravila si vánoční řetěz na krku. „Povím to Marianne.“

Dívala jsem se, jak se prodírá k šéfce. Najednou na mě ta party byla příliš, hudba a hovor zněly nesnesitelně hlasitě. Popadla jsem skleničku a utíkala na jeden z balkonů. I tady se snažili, na sedadlech ležely pokrývky z umělé kožešiny, zábradlí zdobily umělé jedlové větve a třpytivé plastové rampouchy. Ucítla jsem pach cigaretového kouře a povzdechla si. Chladný městský vzduch zmrazil můj dech jako nezformovaná slova.

Dokázala jsem to, domluvila jsem si schůzku s Hunter-Thorpem, přesně jak všichni chtěli. *Tak proč se cítím tak prázdná?*

Sáhla jsem do tašky a vytáhla klíč. Od chvíle, co jsem ho uviděla, ve mně sílila hrozná, tíživá myšlenka. A ta slova: *Prosím, postarej se o ni.*

Koho, co tím mohl myslet? A proč by to mělo mít něco společného se mnou? Ledaže by...

„Tady jsi.“ Na balkon vyběhla Paola s rozzářenýma očima.

„Měla jsi vidět Mariannin výraz, když jsem jí to řekla. Jako by spolkla olivu z martini.“ Když jsem místo odpovědi jen neurčitě přikývla, její úsměv pohasnul. „Mino, co se děje? A co je to?“

„Myslím si, že je to klíč od chalupy mého kmotra,“ pronášela jsem, jako by ta myšlenka nebyla absurdní.

„Ty máš kmotra?“

„Měla jsem. Od dětství jsem s ním nemluvila.“ Podala jsem jí klíč a svinutý vzkaz.

Zamračila se nad papírem. „O ni? O kom to mluví?“

Srst pokrytá mrazem, vonící divokým mořem, teplá, těžká duše po mém boku, která mě ukolébávala ke spánku, zatímco za oknem zuřila bouře.

Zavrtěla jsem hlavou, abych tu vzpomínku zahнала. „Nejsem si jistá. Davy měl kdysi kočku jménem Murr, ale už je to spousta let.“

Zamžourala na vzkaz. „Takže tě žádá, aby ses postarala o jeho kočku? Odjíždí na Vánoce nebo tak něco?“

Při těch slovech se mi žaludek stáhl obavami. Pokud jsem si dobře vzpomínala, Davy z ostrova odjížděl jen zřídka, málokdy opouštěl svou chalupu a pláž. Vytáhla jsem mobil,

a zatímco se mě Paola ptala, jestli jsem v pořádku, napsala jsem jméno, které jsem téměř dvě desetiletí odháněla.

Davy Penhallow

Klikla jsem na první záznam. Dostala jsem se na webovou stránku s názvem *Umělci z Cornwallu*.

Davy Penhallow,
malíř mořských scénérií z Morgelynu
na ostrovech Scilly.

Slavný samotářský spisovatel, umělec a básník, známý jako „Stařec moře“ pro své výjimečné zimní mořské krajiny. Penhallowova díla odrážejí hlubokou znalost cornwalského folklóru, mýtů a legend a lásku k jeho domovu na malém, bouřemi zmítaném ostrově Morgelyn, čtyřicet pět kilometrů jihozápadně od cípu Cornwallu.

Nad odstavcem byl malý obrázek, desítky let stará černobílá fotografie, na které byl přesně takový, jak jsem si ho pamatovala. Rozcuchané prošedivělé světlé vlasy, plachý úsměv, na sobě hrubě pletený rybářský svetr. V náručí držel kočku. Obrovské, šedé, chlupaté stvoření, které fotografie zachycovala téměř rozmazaně.

Kromě adresy galerie na St Martin's, jednom z větších ostrovů, tam nebyly žádné kontaktní údaje.

Paola se ptala znovu, ale nedokázala jsem odpovědět. Ta Davyho fotka ve mně vyvolala vzpomínky stejně nejasné jako

ta rozmazaná fotografie. Kouzelné Vánoce před mnoha lety, vlastně moje poslední opravdu šťastné Vánoce. Pamatovala jsem si plavbu lodí po rozbouřeném moři, otevřené ohniště, malý obchůdek, měkký svetr mé matky na mé tváři, zatímco lidé zpívali dlouho do noci ve staré vesnické hospodě.

Vzpomínala jsem na třpytivé, malované ozdoby, slanou vůni mořského bodláku, příběh o jiných světech, který se vyprávěl u krbu na Štědrý večer.

Chladný vzduch plný kouře mě zaštípal v očích, uvědomila jsem si, že pláču.

„Mino,“ Paola mě vzala za paži, „co se děje?“

Otřela jsem si tváře a rozmazala si tak make-up. „Promiň, je to pro mě šok. Nemluvili jsme spolu skoro dvacet let. A teď tohle.“ Znovu jsem se podívala na klíč. „Co mám, sakra, dělat?“

Zvedla dokonale tvarované obočí. „Nemůžeš mu zavolat a zeptat se?“

„Nemá telefon. A i kdyby měl, nemám jeho číslo.“ Přivřela jsem oči a přemýšlela. Bylo to už tak dávno, ale nestála na ostrově telefonní budka, zkorodovaná solí, s červenou barvou ošlehanou větrem do růžova? „Počkej...“ Zadala jsem do mobilu nové vyhledávání a po chvíli jsem našla záznam na webu pro nadšence do starých budek.

Telefonní budka. Před hostincem Helm Inn. Morgelyn. Cornwall.

Bylo tam uvedené číslo. Stiskla jsem tlačítko, i když jsem věděla, že je to asi směšné, protože je to číslo nejspíš už léta

odpojené. Po dlouhém tichu jsem však zaslechla vyzvánění. Paola se na mě podívala s výrazem *Co teď?*, zatímco já jsem stála s telefonem přitisknutým k uchu, pod nohama mi burácela londýnská doprava a já se snažila představit si větrný ostrov stovky kilometrů daleko, telefonní budku, která zvoní a zvoní do noci, osamělá jako zvon ztracené lodi.

Zrovna jsem se to chystala vzdát, když se ozvalo cvaknutí.

„Haló?“ promluvil vzdálený hlas jako duch.

Slova se mi zasekla v krku. *Co mám, sakra, říct?* „Haló,“ opakovala jsem.

„Kdo je to?“

Spojení bylo špatné, praskalo a šumělo. V pozadí jsem slyšela snad moře, jak se rozbíjí o břeh. „Tady Mina,“ vyhrkla jsem. „Ehm, Mina Kestleová. Volám jen proto, abych... chtěla jsem se zeptat, jestli... neznáte někoho jménem Davy Penhallow? Bydlí tam, na Morgelynu. Myslím.“

I přes mrazivý vzduch na balkoně mi tváře hořely. Ještě víc jsem zčervenala, když na druhém konci linky nastalo dlouhé ticho, vyplněné tím podivným, burácivým hukotem, jímž by mohly být vlny nebo taky zvuk stovek kilometrů, které můj hovor překonával, aby dosáhl vzdáleného příjemce.

„Haló? Jste tam ještě?“

„Jak jste říkala, že se jmenujete?“ V hlase zněl silný kornský přízvuk, samé zaoblené samohlásky a šumění, které nijak nezakrývají ostré podezření.

„Já... jmenuju se Mina Kestleová. Byla jsem, a asi pořád jsem, Davyho kmotřenka.“ Ticho na druhém konci se prohlubovalo. „Dostala jsem od něj dost divný dopis, víte. A jen mě zajímalo, jestli... je v pořádku.“

„Je naživu, pokud to máte na mysli. Je v nemocnici na St Mary's.“ Přitiskla jsem si ruku k ústům. Vedle mě se Paola zoufale mračila, jako by se ptala, co se děje. Mávla jsem na ni, ať počká.

„Co se stalo?“

„Jem ho našel před týdnem, jak ležel v bezvědomí na cestě. Kdyby nebylo staré Murr, zůstal by tam možná celé hodiny. Vřískala jako o život, až to někdo uslyšel a přišel se podívat.“

„Proboha. Je v pořádku?“

Nastalo dlouhé ticho, naplněné dvaceti lety nevyřčeného. „Ne, slečno Kestleová. Obávám se, že ne.“

Vyprávěl jsem ti někdy, Mino, příběh o dívce, která si myslela, že ztratila všechno?

Bylo to v předvečer zimního slunovratu. Noc starých slov, zlomový bod roku, kdy se otevírají brány mezi světy a vše, co bylo, se může opakovat, a vše, co bude, visí na vlásku.

Dívka tu noc neměla bloudit venku, ne o Vánocích, kdy se všichni veselili a radovali a hrdla měli zahřátá vínem a kořením. Jenže ta dívka necítila žádnou radost, jen smutek, protože ztratila toho, koho milovala. A tak, v nejtemnější části

nejdelší noci, stála na břehu a přála si, aby mohla být znovu s ním.

Nebezpečné přání v takový večer. Piskies ji uslyšeli a řekli to sprigganům, a ti tu novinu syčeli buccas, mořským duchům, kteří pod vlnami tropí neplechu. Vyplížili se z moře na nohou z pěny, s lesknoucíma se rybíma očima a vlasy zelenými a lep-kavými jako mořské řasy.

„Proč se k nám nepřidáš?“ zpívali. „Tvá láska čeká pod vlnami.“ A dívka vstoupila do ledového příboje až po kotníky. Voda ji štípala do kůže, promočila jí silné punčochy a buccas zpívali ještě hlasitěji.

„Čekali jsme na tebe dlouho, tak dlouho. Proč za ním nejdeš? Proč se zdržuješ na břehu?“

A dívka vstoupila do vln až po kolena, sukně se jí vlnila jako potápějící se plachta a buccas se rozezpívali ještě hlasitěji.

„Pojď dolů do našich ztracených síní. Pojď oslavit Yule se zlatem a písněmi utonulých námořníků. Na souši na tebe nic nečeká.“

A právě když se chystala vstoupit až po krk do vody, uslyšela mezi šumem větru hluk, hlasitý výkřik, který ji donutil, aby se otočila. Na břehu stála velká kočka s kožichem šedým jako kouř a očima zelenýma jako sklo. Kočka na buccas zasyčela, od srsti jí létaly jiskry, zelené oči jí plály a buccas naříkali z hněvu, že jim chce jejich kořist někdo vyrvat. Kočka zavrčela a buccas se ponořili do hlubin, až byly vidět jen jejich smutné rybí oči. Kočka prskla a mávla tlapou po mořské pěně a poslala je s prázdnýma rukama zpět do jejich utopených síní.

A dívka si uvědomila, že pod vlnami pro ni nakonec nic není.

Otočila se a brodila se zpět ke břehu, kde čekala kočka, hrdá a vážná v měsíčním světle.

„Děkuju,“ pronesla ke kočce a zachvěla se v mokrých šatech. Kočka jen zvedla ocas. „Následuj mě,“ říkalo to gesto.

Udělala to a za chvíli uviděla chalupu, zářící jako drahokam v noci, s okny osvětlenými svíčkami a lucernami, z nichž se do tmy linula vůně teplého koření, horkého pečeného masa a čerstvě upečeného chleba.

Kočka zamňoukala u dveří, aby ji pustili dovnitř, a jakmile lidé v chaloupce uviděli dívku, vtáhli ji dovnitř, zabalili ji do tlustých příkrývek a dali jí pít jablečné víno se šafránem, hřebíčkem a brandy. Posadili ji před krb, kde jí kočka skočila do klína, aby z jejích kostí vyhnala chlad moře.

Když dívka usnula, kočka začala příst píseň starší než slova, starší než čas. Píseň listů a výhonků, o slunci na vlnách a návratu zpěvných ptáků, o bzukotu včel mezi vřesem a o tichém skřípání zakopaného semínka, které se natahuje ke světlu. Píseň života. Píseň naděje.

Dívka spala a šedá kočka se uvelebila, aby se umyla a sledovala, jak se předvečer zimního slunovratu mění v den zimního slunovratu.

